

MOFTUL ROMAN

Nr. 48. — DUMINICĂ, 29 IULIE 1904.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

PROGRESUL

Sfântul Petre. — Ce progres! Când te gândești că pină acum un an umblai prin nori cu gloabele celea bătrâne ale sfinției-talo... și acum... ee curat și ce iutel!

Sfântul Ilie. — Un singur cusur aro automobilul... nu face destul sgomot... Azi dimineață era să oalc pe surdul cela de Sf. Haralambio... Inchipue'ți, tocmăi acum, in vreme de ciumă!

Marele Concurs Literar

al „Moftului Român“

Deși afacerile „Moftului Român“ nu merg destul de strălucit — ba tocmai pentru asta — direcțiunea revistei noastre s'a hotărât să publice un concurs literar cu următoarele condițiuni:

„Moftul Român“ propune trei premii pentru trei lucrări literare: o novelă, o poezie și un articol critic.

Termenul de prezentare al acestor lucrări va fi 1 Octombrie viitor 1901, Lucrările vor fi trimise în plic sigilat conținând, în alt plicușor mai mic, tot sigilat, numele autorului.

O comisiune de trei redactori ai revistei noastre și două persoane recunoscute ca amatoare luminate de literatură vor cerceta lucrările și vor acorda premiile. La lucrările găsite că merită premiul, li se vor deschide plicușorul, în care va trebui să se găsească, înscrise foarte clar, numele și adresa autorilor respectivi.

Lucrările cari vor rămânea nepremiate vor căpăta toate mențiuni onorabile.

Sinceritatea judecării lucrărilor este cu jurământ garantată.

Atât cele cu premii cât și cele cu mențiuni onorabile vor fi publicate pe rând în coloanele revistei noastre.

Premiurile vor fi: primul de 15 lei și un abonament de o jumătate de an la „Moftul Român“; al doilea de 10 lei și un abonament de trei luni; al treilea de 5 lei și un abonament de o lună.

Autorii lucrărilor cu mențiuni onorabile vor primi gratuit numărul în care se va fi publicat producțiunea respectivă.

Precum am zis, lucrările vor fi romane, poezii, sau articole de critică literară sau artistică, de orice dimensiune; fie cât de lungi, nu strică.

Autorii sunt absolut liberi să aibă orice vederi sociale, morale, politice, filosofice, estetice, etc.; pot trimite lucrări vesele, triste, hazlii, lugubre, sentimentale, reuțacioase, infame, candid, grave sau umoristice, orișicum; pot scrie după orice școală le convine, clasică, romantică naționalistă, realistă, idealistă, decadentistă, parnasianistă, fantazistă, secesionistă, optimistă, pesimistă, obscurantistă, etc.

O singură condiție li se impune pentru a putea căpăta un premiu sau măcar mențiunea de onoare: lucrarea lor să fie stupidă.

Destul au fost și sunt premiate talentul și inteligența! Stupiditatea — iată ce vom noi să premiam!

Și acum, porniți din toate unghiurile patriei române, de pe unde se află un petec de hârtie virgină încă și o pană sau orice alt instrument de însemnat cuvinte, — porniți, plicuri și

licușoare iubite, către Onor. Redacțiune a „Moftului Român“!

Vă așteptăm cu ferma încredere că nu crește numai talente pe ogorul literelor române și că, orice s'ar zice, sămânța stupidității nu s'a stărpipt încă!

CARAGIALE

IULIȘKA

De-ai fi de ea îndrăgostit,
O, clasic bard de lângă Pö,
Și de i-ai spune-o, Teocrit,
Ea ți-ar răspunde: „*nèmtodo!*“

Cu versu'ți liric său sublim,
Sentimental său rocooco
Ai captiva un serafim,
Pe dënşa însă... „*nèmtodo!*“

Chiar, Teocrit, lira său rupi,
Nu face nici un creștar;
Pe dënşa trebuie s'o ciupi,
Nu'i plac poezii — fii husar!

Lucios ca slana de Sibiu,
Obrazu'i alb e ea de caș,
Iar la mijloc trandafrii
Ca cel mai extra papricăș.

În sufletul meu de barbar
Se'nceinge-un dor bizar, adine,
Să'i taii din el și cu mustar
Ca pe o șuncă să'i mănânc!

coco

TINERET

În sala Teatrului Național se cântă „Faust“ cu celebra Bellincioni în rolul Margaretei. Sala e ticsită de lume; niciun loc n'a mai rămas nevîndut în parter. Spectatorii și-au ocupat fotoliurile, numai două locuri din banca a doua, stalul întâiu, au rămas goale.

Ultimele acorduri ale увертурей s'ați stins și cortina se ridică lin și discret. În sală, lumina stingându-se, se face așa de întunec că de abea îți mai cunoști vecinul, iar pe scenă bătrânul Faust, după o noapte pierdută în căutarea elixirului tinereții, plânge ascultând corul fecioarelor de afară, cuprins de dorul de viață și de nostalgia vremilor trecute.

De-odată, însoțit de o flacăra mare, ese din pământ Mefistofeles...

În același timp în sală, pe cărarea din mijloc, apar trei umbre și se opresc la capătul băncii a doua. Una — care, după freturile carii strălucesc pe dënşa, se vede că este servitorul statului — arată cu mâna cele două locuri goale, cari sunt al cincilea și al șaselea din cap. Celelalte două umbre, cu jobenele în mână, se pregătesc să intre. Trei domni și o doamnă groasă se scoală în picioare ca să le facă loc să treacă. Ei trec șoptind câte un grațios «merci». Pe măsură ce trec, domniș se așază și privesc spre scenă.

Umbrele s'au strecurat pînă ce au ajuns în dreptul doamnei cele groase. Aci însă întempiă o mare dificultate, căci le este peste putință să mai treacă înainte. Doamna cea groasă arată foarte multă bunăvoință să le facă loc, dar îi este imposibil, căci abea dacă poate lăsa cinci centimetri între dënşa și banca dinainte. Din spate se aud sîsturi și strigăte

de „jos!“ ... „nu putem vedea!“ ... „acum se vine?“ ... „e curat scandal!“ etc., etc. Ce este de făcut?... Cei trei domni iar se scoală și es cu toții din bancă. Doamna cea groasă ese și dënşa și astfel umbrele pot intra.

În acest timp, fundul scenei dispare și lasă să se vadă tabloul cu Margareta torcînd. Faust întinerește, Mefistofeles ride cu un ris drăcesc, iar lumina electrică proiectată presintă o priveliște încântătoare ochilor. Murmurul lumii crește: „nu putem vedea nimic!“ ... „jos, domnilor, jos!“ ... „e scandalos!“ ... „vor să atragă atenția!“ ... „lichele!“ ... în fine o neliniște se face în tot teatrul din cauza punctului acela agitat. Lumea din partea stînga se scoală în picioare crezînd că s'a întemplat ceva... Cu mare greutate s'au liniștit, după ce cele două umbre, cei trei domni și doamna cea groasă și-au reluat locurile.

Primul act s'a terminat, sala se luminează, umbrele noastre devin realități și le putem examina în voie...

Cel din stînga are o figură rotundă, pîr negru corb și naclăit de pomadă. Din mijlocul frunții pleacă o cărare albă care'i desparte pîrul în două părți perfect egale și continuă pînă în mijlocul celei unde se pierde. Fața îi este toată pudrată, iar mustața este întoarsă în sus și înecată în brillantină. Băiat drăguț de altfel; ca trăsuri, dar luat în tot e o figură anostă, respingătoare și foarte imperinentă; s'a ridicat în picioare și privește mîndru și disprețuitor în jurul său.

Celălalt este mult mai tîner, dar după exterior este copia fidelă a prietenului său. Se vede că de colo că este încă elev al celui d'întăiu și nu a ajuns încă la perfecția viitoare sale cariere.

Zîmbesc siliți și vorbesc gesticulînd.

În prima bancă, chiar în fața lor sunt două... cum să le zic... demi-mondene, cari neconținut se întorc spre dënșii și vorbesc sau rid cu sgomot, căci se cunosc de multă vreme.

În banca a treia, în spatele tinerilor noștri sunt un domn și cu soția sa. Domnul este foarte corect, iar doamna foarte drăguță. Sunt amîndoi amatori de muzică și au venit numai de dragostea artei, ca să asculte pe Gemma Bellincioni. Încă dela sosirea celor doi tineri, domnul a încreștit fruntea, iar doamna s'a conformat atitudinii soțului său.

Tot actul al doilea, cei doi tineri nu au făcut decât să vorbească și să ridă cu cele două dame din fața lor. Acestea nu cereau mai mult și erau încântate de vecinătatea lor, căci în muzică se pricepeau tot așa de bine ca și dënșii. Atitudinea acestor patru fînțe așa de expansive, indignase atât de mult pe spectatorii vecini, că o voce din spatele lor pronunțase:

— *Domniș se cred poate la café chantant sau la bal mascat!*...

— *E scandalos, repetă un altul, la Flora, nu la operă!*

Dënșii se prefăceau că nu aud, dar au întrerupt pentru un moment conversația cu cele două dame, cari, auzind vocea, s'au întors rușinate spre scenă.

Cine nu a auzit „Faust“ și cine nu știe că în actul al treilea Gounod a pus tot ce geniul lui putea produce mai înalt. De aceea e ascultat cu o atenție religioasă, căci acest act este cel mai frumos din toată opera.

Tenorul cânta cu patimă partea: „*Salut sfînt locaș ferice!*...“ iar lumea îl asculta transportată de duioasele accente ale romanței:

— *Ce qu'il m'embête ce Bajenaru-lă, avec sa sale voix!* zise omul nostru prietenului său, destul de tare ca să audă toți prin prejur și își ridică ochii spre galerie ca și cum i-ar fi făcut rău să mai audă.

— *Infecte, exécrable!* zise celalt cu același ton și făcînd aceeași mișcare.

— Uite, Lică, nu ți-am spus eu că a venit dela Paris?

— *Quel idiot!* s'a nfundat în quartier și doi ani a tîmpit-o ca să ia doctoratul. *Je m'en moque de son doctorat. Nous allons voir...*

— *Ça propos, Aurel a venit și el. L-a văzut? A luat milionul, ce'i mai pasă! Il a une*

petite française charmante. I-a umplut degetele cu bijuterii. *Il sait vivre celui-lă...*

— Domnilor, dacă aveți ceva de vorbit, poftiți afară! le șopti comisarul de serviciu, după cererea publicului scandalizat.

Intervenția autorității își avu efectul ei, căci tinerii noștri nu mai schimbară o vorbă pînă la finele actului.

În al treilea *entr'acte*, cei doi tineri ridicați în picioare privesc cu binoclu prin loji, șoptind între ei tot felul de reflecții nesărate și triviale la adresa diferitelor persoane la cari se uită. Doamna din spatele lor, care acum le vine în față, aude tot și, deși scandalizată, tace și se face că nu'i bagă de seamă. Soțul ei eșind să comande niște bomboane pentru dînsa, ea a rămas pentru puțin timp singură.

— Ce ochi frumoși și *quelle petite bouche, mon Dieu*, cum i-aș săruta-o! zice unul făcându'i cu ochiul.

Doamna indignată se roșește și o trec la crimile de mînie, dar tace.

— *Quelle charmante petite femme j'en ferais!* Doamna ne mai putîndu-se stăpîni le răspunde:

— Trebuie să fiți tare prost crescuți!... și isbucniți în plîns de ciudă.

Lumea începuse să observe. Vîzînd că lucrul ia o întorsătură, care nu le convenea, tinerii se strecurară și eșiră în sală.

Soțul se întoarce însoțit de un băiat, care aducea un cornet cu bomboane și două pahare cu apă. Doamna, firește, istorisi tot soțului său, mai mulți vecini întărîră cu mărturisirea lor spusele doamnei, așa că domnul, indignat la culme, eși furios în foyer. După mai multă căutare, vîzînd pe cei doi tineri coborînd scara de sus, luă pe cel mai bătrîn la o parte și cu un ton confidențial, dar care trăda pe omul hotărît, îi zise:

— Dacă mai îndrăsniiți să vă mai întoarceți în stal, vă crăp capul, pești ordinari ce sunteți!

O tăcere mormentală fu răspunsul acestor cuvinte, pînă ce domnul se depărtă bine. Cel mic îl întrebă:

— Ce ți-a spus tipul?

Omul nostru uitîndu-se prin prejur și convîngîndu-se că nu'l va auzi nimeni, își deslanțuși toată furia de om rănit în amorul său propriu, și adînc indignat, exclamă:

— O să'i trag palme, măgarului... a fost impertinent, îl voi pune la locul lui... o să'i trimit martori... sau nu, nu merită satisfacție pe calea onoarei, îl voi pălmuși la eșire... auzi? îl vom pălmuși!

Cel tîner aprobă tot: îl vor pălmuși.

Într'o loje benoar din dreapta, o femeie în vîrstă, îmbrăcată în negru, dar foarte mult decoltată, ședea singură. Poate să fi avut 50—52 de ani. Dar era bine conservată și foarte bogată. Numai degetele mînilor drepte reprezentau un capital de câteva mii de lei, căci erau încărcate de brillante.

Ușa dela loje se deschide și cei doi tineri intrară; cel mic întîci, cel mare pe urmă. La vederea celui mic, un zîmbet de mamă flutură pe buzele de un roșu nenatural al doamnei; la vederea celui din urmă însă, zîmbetul protector se schimbă în suris pasionat, ochii se aprinseră, atitudinea i se schimbă de-odată și, ca prin farmec, matroana, protectoare a adolescentului, devenise nimfă aprinsă de dorințe.

Trei lovituri rîsunară. Tînerul își luă congediu dela tovarășul său, dîndu-și întîlnire la eșire, și eșind își luă loc în stalul al treilea.

În sală se face întunerec... doamna s'a retras în fundul lojei... iar pe scenă Valentin pleacă la rîsboi.

Ultimul spectator eșea din teatru. Tinerii noștri, ascunși după o coloaană a săleii, așteptau pe domnul din stalul întîci. Acesta, ajutînd soției sale să se îmbrace, întîrziase. Așteptînd, cei doi tineri vorbeau:

— Lașul, să știi că a eșit prin altă parte. *Il a peur, le poltron...*

— Să mai stăm puțin, poate va veni. Iaca domnul. Nu se aștepta, se 'ngălbenesc. Cel mic șopti iute:

— *Maintenant c'est le moment de le gifler, vas-y...*

— Nu aici, mai bine afară... eși și mă așteaptă în piața Teatrului... eu vii imediat și'l umplem de sînge.

Tînerul pleacă...

Cel mai în vîrstă ese pe furii pe ușa din stînga dinspre Cooperativa și se îndreaptă spre un cupeu care așteaptă în acea parte. Când ajunge la șase pași, o mîna mică, plină de brillante, îi deschide ușa și un glas de femeie se aude dinăuntru:

— *Allons, monte vite, mon petit, j'ai froid!*

GEORGE CAIR

Unei fete...

Te'nșeli, frumoaso, de'ti inchipui
C'un înger e'o să te compar.
O, ești un drac! Ce-i drept, n'ai chipu-i,
Dar porți în ochi negrul Tartar.

Numește-mă obraznic, dragă,
Zi-mi mitocan, zi-mi caraghioz,
Îți spun ce cuget, fără șagă:
Ești un drăcoșor, gentil și roz.

Grăește gura ta micuță
Atâtea crude violenții,
Că însuși meșteru-Aghiuță
Drept dascăl te-ar primi să-i fi.

Iar eu îmi zic ades săracul:
Așa toți dracii dacă sunt,
Atuncea, zău! să mă ia dracul
Și ducă-mă chiar sub pămînt!

O, ești un drac și jumătate
(Un drac nu este de ajuns)!...
Însă mă 'ntreb: coarnele, frate,
Und'le-ai lăsat, und'le-ai ascuns?

Și par'e'aud, ispititoare,
Răspunsu-ți scurt și înțepat:
Și domnului ce-i pasă?... Oare
Dorește domnu-a'mi fi bărbat?!

ROMEO

Din Constanța

(Correspondență particulară a „Moftului Român”)

— Visitatorii Constanței și amatorii de băi de mare au adormit pe terasa Casinului, hipnotizați de armonioasele valori de melodii, cari se înghîna cu ale mării. Alții au rămas cu gura căscată la *Draga* (Mașina) portului nou în al căroia pînteco se sdrumică pietrele din fundul mării; rodul pîntecului ei fi oso pe nas și curge în ceamuri, în formă de bolest, care se descarcă ca să astupo golurile de pe platforma chourilor noi.

— La băi nu se mai gîndește nimeni; d-nul primar, ca om de litero, a avut grije să așeze cu *litere mari* cari se vîd fără lunotă de pe mal, o înștiințare pentru onor. P. T. Public, că apa este foarte adîncă în raza băilor și că nu ia niof o răspundere pentru înocurile cari s'ar produce — pe de altă parte a telegrafiat la București să nu mai vio luma la Constanța, și pînă

cînd se va repara marea, să se mai scalde și la Cismegiu.

Ast-fel că acei cățiva maniaci, cari mai iau bae de înare, o fac legați cu fringhii de mijloc, și purtați în apă de un barcagiu, care uneori din lăcomie, voind a servi câte doi clienți de odată, pe unul îl lasă atîrnat de barcă, și acesta crezînd că s'a isprăvit cu el, începe a înghiute apă.

— D-nul ministru de rîsboi (ad interim bis) vîzînd că *Escadra* nu mai sosește, sau va sosi cu întîrziere de câteva zile, ca să nu lase în pagubă pe cucoane, cărora li s'au înegrit ochii, uitîndu-se pe mare în direcția de unde se așteaptă sosirea muscalilor, a ordonat să vie *Un Escadron*, ca să evolueze. Problema de luptă este bombardarea tunelului săpat de C. F. R., în malul mării pentru linia nouă dela *Medea la Port*, al cărei credit de construcție s'a anulat de Corpurile Legiuitoare; ast-fel că lupta navală nu va fi fără folos, vom avea cel puțin un tunel surpat prin bombardare.

— Cu *artele* stăm bine la Constanța; grație d-lui primar, care este un artist, consumat nu e vorbă, dar consumat mai ales ca primar, căci nu se prea întelege cu *Culamarof, Baclavarof, Nastrapof, Cazakof, Jiricaldos, Sempronius Avidus* și alți colegi din consiliul comunal.

Cu toate acestea, *artele* la Constanța nu sunt în suferință; artiștii doară pot să sufere de lipsa de spectatori și de aplause și de... dar dacă o *pentru patrie*, de ce n'ar suferi și ei cum suferă atîta lume, o droae de funcționari, militari, ingineri, profesoare, moașe comunale, etc. de reducerile d-lui Sturdza.

Deci, după cum am început să zic, producții artistice avem destule la Constanța.

Teatre sunt trei: la Capato, la Panaitopol, și cel Comunal.

Orchestra asemenea, avem la Casino, la Englitera, musica militară la Bulevard. Urechii numai să ai, ca să auzi tot ce se cântă și se joacă, căci dacă stai, de pildă, pe terasă la Casino poți auzi:

Cu o ureche musica militară dela Bulevard,
Cu alta orchestra dela bal din Casino,

Cu alta orchestra dela Teatru,

Cu alta pe Hamlet de pe scena Teatrului, țipînd de i se face mă-sii părul măciucă,

Cu alta franțuzeasca cuconișilor cari-și fac reciproc complimente cînd gustă *café glacé*,

Cu altă ureche auzi spirituale povestiri despre aventurile din oraș, precum:

Un *Mitică* a păcălit pe un *Costică*, cum că ar fi sosit la Megidich o lotcă muscălească cu iere negre moi, cari se vînd cu 4 lei kilo — *Costică* a cheltuit 8 lei cu tînelul, alergînd acolo, și n'a găsit decît iere de greere sinucis.

Costică la rîndul lui a păcălit pe *Mitică*, cum că în sala de așteptare a agenției S. M. R. s'a ascuns un ciumat, sosit cu ultimul vapor dela Constantinopol, că s'a prefăcut bolnav de galbinare, și acum s'au dat lucrurile pe față de medicul portului. *Mitică* aleargă cu trăsura la agenție și găsește toate ușile închise.

Și *Mitică* iar a păcălit pe *Costică*, cum că d. Take Ionescu a pus niște școlari macedoneni să dea cu pietre în giamarile vagonului ministerial (cu dușe) al euconului *Mitiță Sturdza*, cînd a trecut cu tronul special pe la Ghimpați; și *Costică* a dat fuga la prefectură să vadă pe macedonenii arestați.

...Dacă mai ai urechi, mai auzi și alte hazaceonit. Cum o în deobște cunoscut, distracțiile nu lipsesc la Constanța, și ca să nu se spună că aș fi egoist, le descriu la toată lumea ca să vie să le vadă și să se convingă.

Mare reclamații mă făcut și eu!

PICULO

Vecinii mei

Am doi vecini: o soră și un frate,
Doi gastromani din cei mai îndrăciți;
Din zori și pin'ce mezul nopții bate
Ei clefăe într'una, liniștiți!

Ea-i grasă, dar și gingașă făptură,
Virgină, vai! de patruzeci de ani;
In toată mahalaua-i tevatură
Când pleacă să-și ia mode din Lipscani!

El, mic și gras,—un butoiăș de bere,—
Cu fes în cap și nasul în pahar;
Viața 'și trece lent, fără durere,
Gentil și blând, făcău ea de zahar!

.... Dar fericirea lor cea ideală
O turbură un nour blestemat
Pe lun'odată... Ea rămâne pală,
El pleacă, amintindu'și... că-i bărbat!

FIRFIRIC

Umbra lui Banco

Ce tăietură artistică avea! Părul și
barba lui Georges Ionescu!

La șantan, la biuro, în sinul fami-
liei toți îi ziceau: „artistul“.

Ionescu era încântat de acest titlu,
și își trecea mulțumit mâna prin părul
său creț, lung și negru.

De câte ori în saloane, când artis-
tul nostru rămânea un moment gân-
ditor perzându-se în chibzuiala unei
afaceri, nu simțea pe umăr mâna albă
a unei doamne:

— De sigur că d. Ionescu se in-
spiră!

Și Ionescu, care se gândea că, dacă
ar avea 16 lei, și-ar cumpăra ghetete de
ghems, răspundea cu modestie:

— Da, doamnă.

În discuții literare sau artistice,
niciodată nu lua parte.

— Asta-i nenorocirea în țara noastră,
zicea Ionescu, n'ai cui vorbi de artă.

Toți îl credeau. Într-o zi însă, în
fața unei societăți întregi, un Mitică
dat dracului îl apostrofă:

— Mă, de unde ești tu artist? Ești
pictor? Nu! Ești muzicant sau com-
positor? Nu. Ești poet? Nu. Ești
sculptor? Nu. Atunci ce-mi posezi ca
artist?

Ionescu, pentru un moment, s'a
mulțumit să-i răspundă printr'un su-
ris fin. Când însă s'a văzut singur,
căzu pe gânduri.

— Are dreptate Mitică. Nu pot fi
artist, dacă am numai capul artistic.
Trebuie să mă apuc de artă.

Dar ce să facă! Pictură? Sculptură?
Avea degetele țepene. Pentru muzică
era prea târziu. Literatură? Doar
aceasta îi mai rămânea.

La mai multe ziare și reviste, Io-
nescu și-a trimis inspirațiile sale poe-
tice. Niciuna n'a fost publicată, mai

cu seamă că pe acele timpuri nu a
păruse încă „Moftul Român“.

Ionescu se desperase; îi venea să-și
smulgă părul de ciudă. O întâmplare
însă îi schimbă această funestă ho-
tărâre.

Un coleg de biuro îi recomandă
pe un ténér înalt, aproape deșirat,
imberb, cu plete, cu privirea inteli-
gentă și cu hainele proaste.

— Domnul Scribescu, poet și ga-
zetar, și domnul Ionescu, funcționar
la culte.

Două părări se ridicară, și în acea
seară cei doi prieteni deșertară mai
multe halbe la Gambrinus.

Scribescu, *un poseur en bohème*, după
ce se dispuse, începu să dea cu pum-
nul în masă, injurând momentul când
s'a hotărât să puie mâna pe condei.

— Nici douăzeci de bani nu-ți dă
cineva în țara asta pe o poezie!

— Îți dau eu patruzeci de bani de
poezie! zise iute Ionescu.

În schimb unui franc și douăzeci,
Scribescu îi vându patru sonete.

În tribuna literară a unei gazete
din Capitală, peste două zile, apărură
patru poezii iscălite: *Georges Ionescu*.

— Acum să poftescă d. Mitică, zi-
cea autorul fălfăind, triumfător, gazeta.

Vězând entuziasmul lui Ionescu,
Scribescu îi propuse o vânzare:

— Dă-mi trei cartele la birt și-ți
scriu un volum întreg de versuri.

Volumul apăru. În urma unei cri-
tice datorită penii unui savant cu
greutate în literatura noastră, lui Io-
nescu îi merse numaidecât faima de
literat român.

A trecut câțva timp de atunci.

Azi Ionescu e om cu situație. Cine
nu cunoaște pe magistratul Ionescu
din orașul X... capitala județului Y...

E singurul literat din orașul său,
și asta îl face să crească mult în ad-
mirația concetățenilor săi și mai cu
seamă a concetățenelor.

Era lumea adunată în fața cofetă-
riei *Universala*. Tot ce are mai distins
orașul X... era adunat acolo. Câteva
becuri electrice luminează această selec-
țiune. Ochii tuturor erau îndreptați
spre o masă unde se afla Ionescu în
compania președintelui de tribunal, a
doi deputați, a unui senator și a pre-
fectului.

Ionescu, al cărui păr și barbă lua-
seră o proporție colosală, făcea ges-
turi mari. Se discuta literatura, și
acolo Ionescu avea cuvântul.

De-odată un băetan, reu îmbrăcat,
înalt, aproape deșirat, cu ochii visă-
tori și cu ghetete nevăsuite, se îndreptă,
urmarit cu curiozitate de pri-
virile consumatorilor, către masa cu
persoanele distinse. Cu un gest prie-
tenesc și fără să salute societatea,
neșteptatul client lovi prietenesc,
cu o mâna care eșă dintr'o măneacă
destrănată și fără manșeta, umărul
lui Ionescu:

— Ce faci, mă Ionescule?

Ionescu rămase înmărmurit. Nici
nu-i venea să creadă. Macbeth, la a-
pariția umbrei lui Banco, n'a făcut o
mutră mai îngrozitoare ca magistratul
nostru la apariția lui Scribescu.

— Ce cauți oare Scribescu în acest
oraș? De ce mă compromite el cu pre-
sența lui nenorocită!

Scribescu, cu un gest degajat și fără
să aștepte invitația cuiva, trase un
scaun și se așeză alături cu prietenul
său d'altădată.

— Plătești tu halba, mă Ionescule?

— Imi dai voe, zise Ionescu, în-
ghițind un nod, către tovarășii săi, să
vê recomand pe d. Scribescu, poet și
gazetar din București.

Scribescu după ce trase vreo câteva
halbe, turburând, cu glumele sale bu-
cureștene, intimitatea provincialilor
noștri, îl luă pe Ionescu la o parte:

— Mă, Ionescule, acum stai bine...
Imprumută-mi vreo 50 de lei. Sunt
într'o mizerie înspăimântătoare. Nici
n'am unde dormi aci, și nici la Bu-
curești n'am cu ce pleca.

— Cu plăcere, dar n'am...

— Se poate? Coșogemite magistrat
și... poet... Imi pare rău!...

Ionescu se execută. Ce era să facă
omul? trebuia să scape de o așa belea.

A doua zi, Ionescu primi următorul
bilețel:

„Vino la hotelul Z, de mă scapă.
Am pierdut banii pe cari mi i-ai îm-
prumutat aseară. Scribescu“.

Ionescu se execută. Luând o trăsură,
își conduse prietenul la gară și numai
atunci respiră, când trenul eși din
stație.

Credea că scăpase. Ți-ai găsit. Peste
o lună, lui Scribescu i se făcu iarăși
dor de amicul său. Peste o lună, altă
vizită. În timpul din urmă, vizitele se
îndesiră într'atât, încât Ionescu, scos
din fire, îi strigă:

— Nu-ți mai dau nimic... Prea abu-
zezi de bunătatea mea!

— Așa-i? zise Scribescu; mâine toată
lumea va ști că eu sunt autorul ver-
surilor tale.

— Ah! mizerabile! zise Ionescu,
pleacă din fața mea!

Scribescu a plecat, dar numai în
urma făgăduelii ce i-a făcut-o Ionescu
că-i va trimite o pensie de 50 lei lunar.

Cu reducerea lefi magistratilor, Io-
nescu a încercat să-i taie pensia. Scri-
bescu se făcu foc și trimise lui Io-
nescu o scrisoare atât de amenință-
toare, încât adresantul fu sgduit de
un puternic atac nervos, care l-a ți-
nut două zile în pat.

De atunci, nefericitul magistrat su-
feră de insomnii și, când se întimplă
să adoarmă, are vedenii îngrozitoare:
totdeauna îi apare un schelet care ține
în mâinile sale crispate volumul său de
versuri...

Apetit

Cu un prietin moșier
Călătorind în tren odată,
Dela fereastră, amândoi,
Priveam recolta cea bogată.

— Recolta, nene Nae, zic,
Promite mult în astă vară,
Ce bine-ar fi să fie așa
Ca să mai între bani în țară.

— În adevăr, răspunde Nae,
Recolta este o splendoare,
Privește ici ce lan de grâu,
Ce spic frumos și cât de mare!

Porumburile iar promit,
Dar tot mai vor puțină ploaie.
Ovăzul e aproape copt,
Și ce frumos de vânt se'ndoaie!

Ia uite ce islaz bogat...
Printr'ensul ochiul ți se perde...
Ah! zău e'ăș vrea să fiu un boiu
Să pase în iarba asta verde!

— Nea Nae, pofta ce'ți veni,
E de'mplinit foarte ușoară,
Și pentru asta n'ai decât
Să te cobori la prima gară...

CAIR

CAUZE ȘI EFECTE

Domnul X stă la o meseuță pe trotoarul d'înaintea lui Capșa și soarbe cu paiul un delicios punch.

Cerul înorat, strada stropită de eurenđ, răcoarea dimineții sporesc veselie lui câștigată aseară la club, împreună cu 2000 de lei la baccarat.

Cum stă așa, vede trecend prin squarul Sărindarului pe cunoscutul bătâr, care umblă toată ziua, cu spatelul încovoiat sub povara anilor și a unui vraf de cărucioare pentru copii, din cari nu vinde nici unul la cincă zile.

Unul din polișorii de aur din buzunarul domnului X începe să'i vorbească ast-fel:

— Dă-mă moșului, te rog. De patru zile n'a putut vinde nici un cărucior. N'are ce mânca, s'eracul, nici el nici baba lui care rabdă de foame într'o mahala îndepărtată. Ce o la dumneata un pol? Dă-mă moșului. Cu o jertfă de nimic pentru dumneata poți deschide porțile raiului ăstu' biet nenorocit.

Domnul X bagă mâna în buzunar și atunc' napolconul începe și mai tare, și mai deslușit: Tirling, tirling, dă-mă moșului!

Domnul X se scoală, trece strada, ajunge lângă moș.

Alătura de el e o femeie care ține

cu mâna dreaptă pe cap un coș mare cu rufe, iar cu mâna stângă ține un copilaș ca de șase ani, ai cărui ochi se scurg după cărucioarele moșului.

— Câte parale un cărucior, moșule?

— Șapte bani, domnișorule.

— Dă'mi și mie unul.

Vraful de cărucioare e pus jos, un cărucior ales, scos, dat băcetașului, care pleacă cu el în brațe, zimbind îngereste.

— N'am să dau cusurul, zice moșul, uitându-se trist la pol; pe urmă când boerul 'i spune că i'l dă lui pe tot, după priviri înteiu neîncrezătoare, pe urmă îngrijate, îl ia, își scoate pălăria și se dă să sărute mâna care i l-a dat.

Domnul X se întoarce la Capșa și'și urmează punchul, sorbindu'l cu paiul și cu mulțumirea omului care a versat fericire în câteva inimi întristate.

Asta s'a întâmplat erī dimineața.

„Universul“ de azi, rubrica: *Din capitală*:

„Crima din Strada Fructelor:— Moș Nichita, cunoscutul vinzător de cărucioare de copii, întorcându-se erī acasă, ca de obicei, într'o completă stare de beție, soția sa începu să'l ocărăscă. Atunc' moșul cu bastonul gros ce ținea în mână o lovi așa de puternic în tēmpla stângă, încât nenorocita bētrână căzu jos scaldată în sânge. Ajutoarele date în grabă de vecinī fură zadarnice; bētrână murise. Omoritorul a fost imediat arestat“.

Același ziar, aceeași rubrică, zece rinduri mai jos:

„Copilul Mitică, fiul unei spălătoare din Strada Marcu-Aureliu, certându-se cu fratele său mai mare Nicu, pe un cărucior, oiștea căruciorului a intrat în ochiul lui Nicu și i l-a spart. Nefericitul copil, cu ochiul scurs, a fost imediat transportat....“

ALIBRAT

Pedagog absolut

Înaintea dumneavoastră,
Eu, mă rog, dacoromanul,
Să mă recomind cer voie:
Marius Chicoș Rostoganul!

Fără să'mi aduc olojurī,
Încă din copchilărie
Spețial am fost și tare
Numai în pedagogie.

În dghidactică, anume,
Mi's imi pare un artist,
Iar în limba, no! străbună,
Trec ghe mare belotrist.

Ghe la Blaj— oraș ghe frunche,
Am pornit pe două roatche:
În teologie primul,
Absolut pe cât se poatche.

Șepeche ani am stat la ștudiū,
Ca să capēt, no! lumină,
Și-am eșit pe lângă althe, tare
'n greacă și'n latină.

Ca prifesar zi și noapeche
Mă silese ca să dau roadghe
Mă 'nvirtchese numa 'n zisteme,
Mă 'nvirtchese numa 'n metoadghe.

La doi inși mă 'nchin zi, noaptē,
Pegagog și bun roman,
Doi imi sunt mai draji pe lume:
Pestalozzi și Trăian!

Ighealuri, Dōamne Sfinche!
O! Românilor și frați,
Am să ved cum tricolorul
Se înalță pe Carpați!

Murășan poet de jeniū,
Ce făcuși acea cântare,
Umbrei tale sacro-sfintche
Sălutare! Sălutare!

Dar să trecem la metodghe,
Pe cât mintea mea mă tao
Cea mai bună dintre ele
E metoda cu bătaie...

Iar expresii, după leje,
După cărțile ce-apar,
Trebue să ai alese,
Cum ar fi: porc și măgar.

Numai ast-fel putem scoate
Tehinerimea astei nații,
Numai ast-fel ridica-vom
Tehinerile jenerații...

Numai ast-fel țara noastră
Va putea avea bărbați
Care moartea să înfrunche
Între Istru și Carpați.

TELEOR

Fantazie

Dac'aș fi un sculptor celebru saū și necelebru, dar bun, și aș primi câteva sute de mii de lei pentru a ridica Presei române un nentrecut monument simbolistic, oū l-aș plăsmui așa:

Aș lua patru isvoare uriașe: *Rēututen*, *Pasiunea*, *Minciuna* și *Pervorsituten*, din cele patru puncte cardinale; și le-aș turna într'un vast basin, pe care l-aș numi „*Ocean de mizerii*“, mărginit la nord cu oceanul infernal al lui Aghiută. Din adineul și întinsul apelor lui aș face să rēsară o nesfârșită *rețea de rădăcini*, pe cari le-aș numi pe cât m'ar ajuta limba

română: crime, șarlatanii, tertipură, monstruosități, calamități, nenorociri, accidente, minciuni, șcl. și le-aș uni într'un punct, de unde aș face să răsară un incomensurabil stilp; pe acest stilp aș scrie cu lapidare „*Ultime informațiuni — amănunte senzaționale*“. In virful acestui stilp aș înșurupa colosalul *Glob-Presa*, pe care l-aș împărți geograficește-politicește în ziare și l-aș borteli în cele patru puncte cardinale pentru a lăsa loc să țîșnească din el *patru mari afluenți* ai celor patru uriașe isvoare. De jur-împrejurul basinului-ocean aș face un drum neted pe care să se preumbe Nichipercea și să-și vire coada acolo unde ar vedea că se liniștesc valurile. Astfel aș reprezenta un etern împrumut: cele patru isvoare uriașe să umple neconținut oceanul, în care se înmulțesc veșnic rădăcinile, care împuțernicesc stilpul, care susține globul, din care țîșnesc cei patru afluenți ai celor patru uriașe isvoare, cari umplu neconținut oceanul, în care Nichipercea...

P. TRACICUS

EVLAVIE

La biserica din vale
satu 'ntreg se 'grămădește
Ca s'asculte pe moș popa
când din carte glăsuiește.
Merg și eu, smerit, într'ênsa
și cu mâinile la pept.
Gândurile mele toate
căt're Domnul îmi îndrept.

Pe pereții, roși de vremuri,
se înșiră chipuri sfinte,
De-a martirilor jertfire
aducându-ne aminte.
Iar din sfeșnice de-alamă,
spre-ale cerurilor căi,
Luminările revarsă
snopi de galbene văpăi.

Popa 'mprăștie metodic,
sprijinindu-se 'n cîlcăc,
Din cădelnița 'negrită,
fum de smirnă și tămâe;
Cuvios, poporul pleacă
fruntea lui căt're pămînt,
Pecătoșii îi sărută
poala sfintului vestmînt.

Mă cutremur de a slujbei
neștirbită rîndueală
Și, păt'uns de pietate,
cat în juru'mi cu sficală;
Sunt atât de multe lucruri
într'un templu de vîzut,
Când credința strămoșească
dintr'un pept n'a dispărut!

Prin spărturile perdelei
dela ușa 'mpărătească

Vêz pe popa. Bre! cum suges
dintr'o sticlă... Să trăească
Bietul popă! Are-atâtea
gânduri sfinte 'n capul lui,
C'ar pieri de n'ar mai suges
din sângele Domnului.

Iar stihoavne recitează
cântărețul dela strană,
Burta lui etern se 'ndoapă
cu colivă și pomană.
Un țircovnic slab ca țîrul
și cu pîru 'n cap sbîrlit,
Urlă, plin de duioșie,
isonu'i hodorigit.

Intr'un colț, pierdute 'n umbră,
staū la sfadă două babe,
Aū 'ajuns din vorbă 'n vorbă
cât p'aci să-și tragă labe.
Un moșneag, ce stă alături,
le dă dracului în gând,
Pe când clopotele 'n aer
sună limpede și blând.

Farmecul cucerniciei
inima treptat îmi prinde;
Inșă slujba se sfârșește
și tăcerea 'n jur se 'ntinde.
Plec spre ușă, făcînd cruce,
și-aud foarte lămurit,
Cum un mitocan șoptește:
— Bine că s'a isprăvit...

AL.

IN MAHALA

— *copie de pe natură* —

Deși sunt poat și eu, ca orice român get-beget, dar locuința mea de vară nu-i la țară, cum zice Depărățeanu, ci în str. Farmazoni, cum toată obștia știe. Așa dar, transportați-vă cu imaginația la domiciliul meu, ca să vedeți bine cele ce povestesc.

In curte la noi e multă lume. Intîiu și intîiu e o pensionară, adică, mai drept, o femeie care a trăit cu un pensionar și cu care s'a cununat chiar în prețuia morții lui; apoi vin: Franț, tîmplaru, cu nevastă-sa Kati și cu patru copii nebunaticii: Ruji, Ribî, Karlitz și Frăntșor; — Frăntșor e românizat și gras cât un purcel; Ribî și Ruji sunt două aspidre rîutăcioase, cari fac numai boalucuri și măsii și pensionarei; Karlitz încoronează opera: dacă nu se joacă nebunește cu surorile prin ogradă, se iaū la bătae; dacă nu se bat, o înjură pe pensionara; dacă nu-i acasă pensionara, Karlitz ese pe stradă și se tîrnuiește cu jumătate de mahală, pînă ce nu mai poate de osteneală și se întoarce buchisit burduf.

Eū și cu proprietarul caselor stăm în fund, — doi oameni liniștiți, cari ne vedem de mărunțurile și veniturile noastre; ne sculăm la opt dimineața, ne cinstim cu țuicel, ne întindem și căscăm par'că n'am fi dormit de loc; demiaza plecăm la birt să mîncăm, iar seara ne întoarcom frumușel acasă și ne punem pe scaune să citim gazetelo ediția a III-a.

Aseară, pensionara, — madama Pricolici, — vino la mine, călcînd foarte ușuroi, cu *Universul* în mîna.

— Mă rog, dacă nu vă supărați, să facom nițel schimb.

— Nițel mai așteptați, cucoană, și vă sorvesc.

Dar acest nițel se făcu mare poro-de-căne; citii gazeta din scoartă pînă 'n scoartă, ba, dacă nu mă înșel, am citit-o de două ori: eram sigur că pensionara mă așteaptă cu mare nerăbdare.

Ruji, vîzînd cele ce se petrec, veni lîngă mine:

— Domnule Farmazon, să nu'i dai gazeta astă-seară, că dumneaei e o femeie rîutăcioasă!

— Auzi? Auzi!... Madamo, vino de'ți ia fata de-aioi, că'i rup urechile numai decît... isbueni furioasă, dîntrodată, pensionara.

— Ce-i? Ce-i, frate? întreb eu, par'că nici nu mă dumeream din ce s'a iscat scandalul.

— Să nu 'o dai!... Sic, babo, că nu'ți dă gazeta!... și, sîrînd într'un picior, bătînd din pumni, Ruji fugi în casă.

Pensionara spuma, dar tăcea; era vremea să vie neamțul dela lucru, și nu'i place de fel să stea de vorbă cu dînsul...

Dar iată că vine Ribî. Se pune cu mâinile în șolduri în fața noastră și o ia la rîfuit pe cucoana Pricolici:

— De ce nu 'm'ai dat și mie mere azi, madam?

— Uite-așa, fiindcă n'am avut gust, — rostește apăsât pensionara și se așează mai bine pe scaun.

— Da'mi dai gazeta? s'adresează ea mie.

Ribî, înșă, n'o slăbește nici de cum:

— Pentrucă nu 'm'ai dat mere, am să'l rog pe domnul să nu'ți dea gazeta!... Să crepi de ciudă!...

Pensionara sări sprintenă să cărpească o palmă obrazniciei nemțoiuțe, înșă nu știū cum se făcu că mioul Frăntșor se rîtăci printre picioarele ei și o rîsturnă căt'o de naltă și grasă!

Copilul scotea țipete ascuțite, pensionara chiote, — Kati, nemțoiuca, ocări!... cu mare greutate le-am potolit. In fine, îi dau gazeta:

— Poftim, cucoană; dă'mi și dumneata schimbul!

— Aicea e!

Iaū *Universul* și mă uit pe pagina a doua.

— Dar bine, cucoană, e vechiū numărul ăsta!...

— Cum se poate, l-am cumpărat azi!!

— O fi, cucoana mea, dar uite, citește: Crima din... Uite data!...

— Pardon!.. Souzați, musii! Și numai decît o zbughi în casă.

Trecură oăteva secunde.

— Ah! Ah!...

Două, trei, patru ah!-uri de-acestea puternice auzirăm, și pe urmă nimic.

— Ce să fie oare? zic eu și dau să intru după ea în odaie.

Pe ușa larg deschisă un fum gros, înecător, dedea năvală; cu sânge rece, oa în totdeauna când sunt în fața pericolului, iaū în brațe pe cucoana Pricolici, o scot afară și încep să strig, acompaniat de Karlitz apărut ca prin farmec:

— Foc! Săriți!... Apă!... Pompierii!...

Karlitz eși în stradă și începă să fluere, să țipe:

— Săriți că arde!...

Proprietarul, galben ca un popone bino copt, veni gâfăind:

— Unde, nonșorule, unde s'a aprins?

— Înăuntru, domnule, zise mai moartă pensionara; și se luară amîndoi la ceartă.

— Vezi dumneata, cucoană, ce înseamnă să nu te îngrijești de imobilul altauia, vezi?!... Ho-ho! lucrurile dumitale sunt nimica toată; dar casa mea, dar chiria mea, unde so vor duce, cucoană, hai!?

In vremea aceasta mahalagii veniră grămadă, care cu donițelo pline, care cu mâinile goale, care cu topoare, securi, căldări...

— Unde arde?

— Înăuntru! strig eu și, dînd cuvîntul de ordine, ne aruncăm cu țoiți în inima dezastrului.

Ne năbușim, dăm unii peste alții prin întuneric, dar nu ne descurajăm. Smulgem perdelele, cearsăfurile de pe pat, deschi-

dem ferestrele și începem să aruncăm perne, plapoma, salteața, scândurile, — tot ce găsim mai ușor...

Peste vreo cinci minute mi se păru că nu mai e așa fum...

— Ia stați, oamenii buni; să căutăm prin subpaturi, o fi arzând vreo cărpă și d'ăia a eșit atâta fum!...

Căutăm încoă, încoalo, pe dincolo, în van însă...

De-odată ne desmetecim cu toții: nu mai era fum!... Și începem să ridem, dar un ris așa de cu poftă, încât a apucat-o alte alea pe pensionara.

— Unde-i Karlitz? întreb eu și rog lumea să se retragă, că nu mai e nici un pericol.

Dar dracul de Karlitz o stersese... Afurisit băeț; cât a așteptat pensionara gazeta, el s'a dus cu o grămăjue de strujele și surcele ude în casă, le-a pus pe-o tablă și le-a dat foc să ardă mocnit. A închis fereastra, ca să se strângă tot fumul în odaie și a eșit pe stradă ca băețul cel mai cuminte posibil!... Am găsit resturile de surcele într'un colț.

Degeaba am căutat noi să îmbunăm pe cucoana Pricolici; nu s'a lăsat nici moartă.

Ei s'a dus la judecătoria cu jalbă și a dat în judecată pe Herr Frantz, fiindcă fecioru-șu a voit să-l dea foc!...

Câte nu știți copiii să facă!!

FARMAZON

La o necunoscută

— monorimă —

Frumoasa mea necunoscută,
cu ochi satanici ca Irod,
Și părul despărțit în două,
taman ca Cléo de Mérode,
Când te-am zărit întâia oară,
gătită'n roșiu-aprins pe pod,
Simțit-am sângele 'nghețându'mi
și'n gît punéndu mi-se-un nod.
Ah!... de puteam atunci graiul
măcar o clipă să'mî desnod,
Să-ți spun cu câtă ușurință
mă pescuise-al tîu năvod;
In versuri confecționate
pe cel mai extra calapod,
Te-aș fi trecut la nemurire
ca pe un falnic voevod...
Dar n'am putut deschide gura...
și te-am privit ca un nerod
Ținéndu-mă de-a tale urme
ca'n tactul unui trist prohod.

Ah! Unde ești, ispititoare?!
n'ăi milă tu de-un biet rapsod,
Căruia vecinic negre chinuri
de-atuncea sufletul i'l rod?
Or vreî din om în toată firca
s'ajung un biet infirm schilod,
Să mă trîesc cerșind pomană
pe străzile pline de glod?

De-aș ști că ești romanțioasă,
te-aș cuceri'n acelaș mod,
Cum cucerit-a Dahomeyul
teribilul general Dodds,
Și fără ca să'mî fie frică
de ce scrie'n penalul cod,
Te-aș duce cheheli... departe,
tocmaî în Nișni-Novgorod,

Unde te-aș proclama regină,
iar eă, umilul tîu aprod,
Și'n schimb, eă te-aș ruga doar seara
să'mî vii gătită în capod,
Și să petrecem împreună,
cum vine vorba, mai comod!...

GHILIMEA

„Tatăl Nostru” al Gazetarilor

Tatăl nostru, carele ești în ediția cincea a cerurilor, culeagă-se fără greșală de corectură numele tîu, tipărească-se în zeci de miî de exemplare voea ta, atât în fruntea edițiilor gazetelor de dimineață și seara, eăt și în revistele periodice.

Articole cu injurături și știri sensaționale dă-ne noiî în toate zilele și îndeamnă pe primul-ministru să facă azi și'n vecii-vecilor bulete și convenții, iar chenzinele noastre fă să le luăm măcar de două ori pe săptămână.

Și ne eartă prostiile noastre precum și noi ertăm, în focul luptii pentru progresul țării, minciunile ce tragem și mieile datorii ce avem de plătit creditorilor.

Și nu ne duce pe noi în ispită ca pe Zane și Gorăneanu, ei ne izbăvește de duhul cel rău.

Amin!

FAR

PRACTIC

La farmacist sosește'n grabă
Un biet ovreîi murdar, tembel...
Un ban aruncă pe tarabă
Și cere țacherlin pe el.

Un asistent din farmacie
Praful cerut îi cântărește;
Apoi în pungă de hârtie
Să'l introducă se gătește.

Dar repede ovreîul sare
Și, ceafa arătându'și, zice:
— Di pungă, zoi, niveo n'are,
Viră'l mata mai bine-aice!

AL.

Tot Mitică

Un necunoscut, semuind pe Mitică
cu alteineva, îl salută:
— Salutare musiu Costică:
— Pardon, din contra eă mă cheamă
Mitică.

* * *

La birt.
Chelnerul. — Avem carno cu cartofi.
Mitică. — Nu primesc: nu sunt car-
tofor!

* * *

La debitul de tutun.
Mitică. — Doue țigarete de damă:
am musafirî deseară.

IUBITEI

— Invocație pe o singură coardă —

Cu ochii stinși privesc în gol;
De-asupra'mî ciorile trec stol;
Stomachu-mî cântă 'neet, domol,
O simfonie 'n mi-bemol.

Oh! cum ți-aș mai trimite-un sol,
Să-ți spuie gându'mî benevòl,
Să-mî dai din zestre-acont un pol,
Iubita mea cu tip creol.

Dar mă feresc de-acest obol,
Căci m'ăi da'n stambă și-i... pirjol!
Mai bine, las stomachu-mî gol,
Să cânte'n taină'n sol fa sol.

MENELIC

Mare artă!... Mare artist!...

— Dedicățione Inaltei Nobilități și onor. P. T. Public
din SINAIA —

Sustineată odinioară
Filosofii pesimiști
Că taraba nu-i o artă
Și băcanii nu's artiști.

O mai falsă teorie
Nici că s'a mai pomenit,
Falsă, peăt de absurdă:
Lucru-i astăzi dovedit.

A făcut fiasco 'n fino
Teoria pesimistă,
Și dovada evidentă
În Sinaia azi există.

Să poftescă ori și cine
A vedea cu ce dichis
Iși conduce Matheescu
Magazinul Paradis!

Ia vedeți cu oată artă
Magazinul-i aranjat,
Și cu ce profuziune
În de toate-i asortat.

Admirați efinătatea
Și serviciul cel prompt,
Și când nacht s'achită nota
Și când vroî s'o treci la compt!

Filosofii-antic, vestitul
Epicur, om rafinat,
Iubitor de traiu euminte,
De-ar trăi ș'ar fi aflat

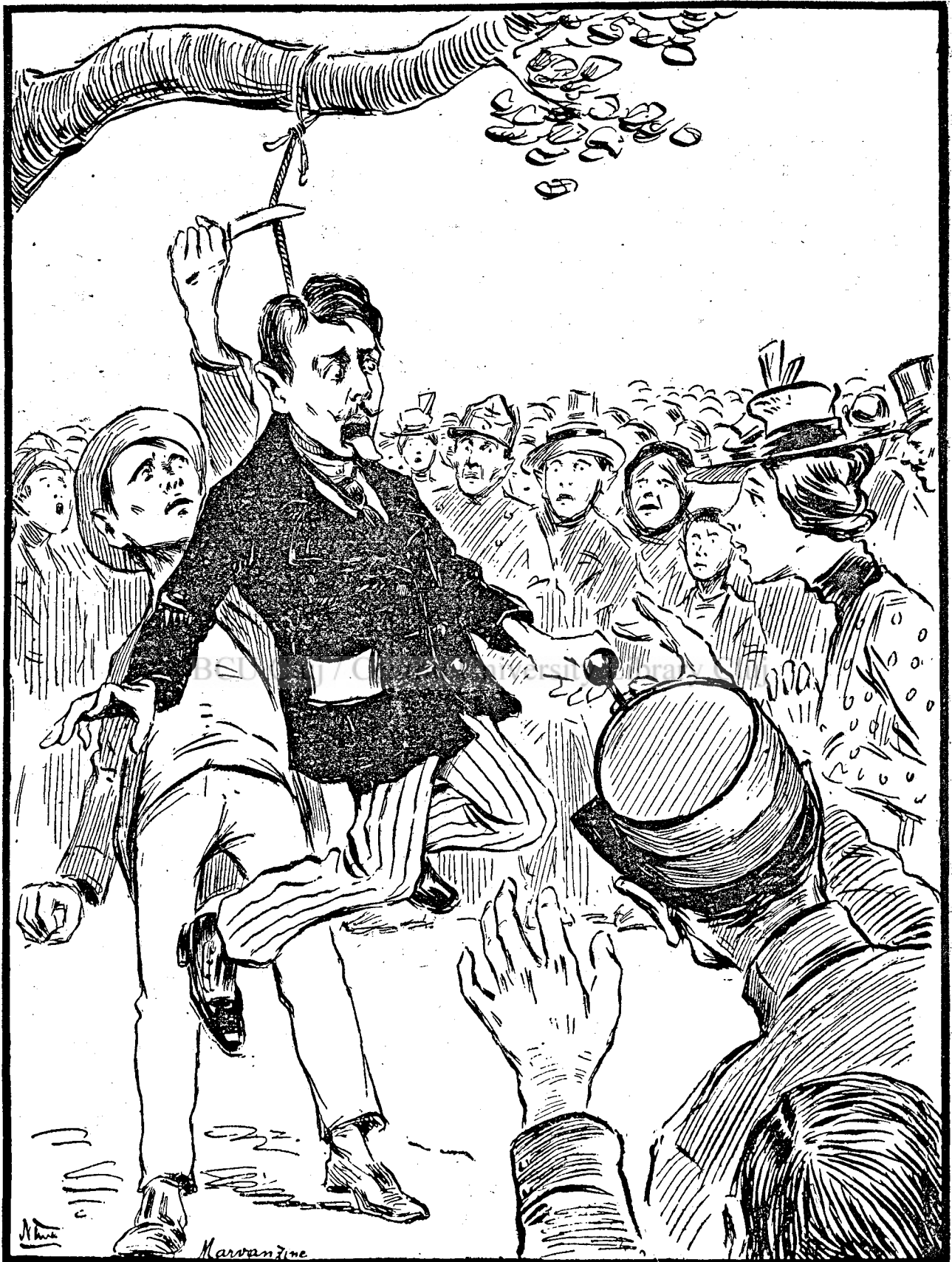
Că 'n piața veche 'n centru,
La Sinaia, a deschis
Eminentul Matheescu
Magazinul Paradis,

Cu familia în grabă
La Sinaia-ar fi venit
Și pe tot sezonul verii
Aici s'ar fi stabilit.

O! desigur, orfoc-ar zico
Un ursuz de pesimist,
Băcănia-i mare artă,
Matheescu mare-artist!

Cu înaltă stimă
GH. MATHEESCU
Sinaia

O SINUCIDERE SENZZAȚIONALĂ

Ténérul reporter d. Caracudi, in desperare că nu mai găsește nicio știre de senzzație, so hotărêște a se spénzura.

Confrații și un imens public simpatie alcargă in ajutoru'i; un confrate li tao funia.

D. Caracudi va face insuși in ziarul sêu darea de seamă despre senzzaționali sinucidere.